

Z obsahu:

**Země, která vydala
nezapomenutelná
svědectví**

Jan Pavel II. při
generální audienci
17. dubna 1996.
– strana 2 –

Práce je pro člověka

Výňatky z encykliky
Laborem exercens –
o lidské práci.
– strana 4 –

**Obnova církve
začíná u chudých**

Bývalý protestantský
pastor o mariánské
úctě.
– strana 5 –

Matka a děti

Mariánská úvaha.
– strana 6 –

**Chudoba, čistota
a poslušnost**

Arcibiskup Georg
Eder ze Salzburgu se
zamýšlí nad třemi
evangelními radami.
– strana 8 –

**Úmysly apoštolátu
modlitby
na květen 1996**

– strana 10 –

Montagna, Madonna s Dítětem, Vídeň

Země, která vydala nezapomenutelná svědectví

1. Byla to pro mne velká radost, že jsem mohl minulou neděli vykonat návštěvu Tuniska a setkat se s tamní katolickou komunitou, jež vydává svědectví evangelium s velkou duchovní vitalitou. Šel jsem do Tuniska na pozvání biskupa oné diecéze Mons. Fuada Twala a presidenta Tuniské republiky pana Zine El Abidine Bel Aliho. Děkuji tuniskému biskupovi a ostatním pastýřům biskupské konference severní Afriky, kteří se zúčastnili onoho setkání. Vzdávám upřímný dík tuniskému prezidentovi a s ním místním oficiálním představitelům a všem, kteří mě přijali s velkou srdečností, a všem, kteří umožnili tuto cestu, krátkou sice, ale velmi významnou.

Během návštěvy jsem měl příležitost setkat se s reprezentanty politického, kulturního i náboženského světa Tuniska, země s obdivuhodnou minulostí. Na jeho území, stejně jako na území sousedních států, se vystřídaly nejdůležitější středozemní civilizace: od krétské po řeckou, od fénické po římskou a arabskou. Tuniský národ se chlubí vznešenými duchovními tradicemi; leželo mi na srdci projevit jim úctu svou i celé církve. Toto prozřetelnostní setkání mi poskytlo kromě toho příležitost vyjádřit podporu Svatého stolce současnému úsilí o dohodu a spolupráci mezi středozemními státy. Jsem si totiž jist, že všestranný rozvoj osob a společností bude podporovat stabilitu a mír v této oblasti, mír, který musí nezbytně doprovázet spravedlnost a bratrství.

2. Vzdávám dík především Bohu, že mi poskytl možnost setkat se s církevní komunitou, zakořeněnou v zemi, která vydala nezapomenutelná svědectví mučedníků prvních křesťanských století. Evangelium se v té oblasti rozšířilo už ve druhém století po Kristu, tři století předtím se stalo senátorskou provincií Římské říše po dlouhém konfliktu s Římem, který přešel do dějin se jménem „Punské války“. Jak nevzpomenout svatého Sperata a druhy, kteří prolili svou krev v Kartágu pro víru v jediného Boha? A ještě Perpetuu a Felicitu, odvážné ženy, které byly odsouzeny „k šelmám“, protože vyznaly svou víru v Krista. Jejich jména byla zařazena do římského kánonu. Po-

modlit se na těch místech, kde byly umučeny, zvláště uprostřed zřícenin římského amfiteátru, to byl důvod velkého pohnutí.

Této části severní Afriky je všeobecná církev dlužnicí za slavné pastýře. Stačí připomenout svatého Cypriána, biskupa z Kartága a mučedníka, který byl v době papeže Kornelia ohnivým obráncem jednoty církve, a svatého Augustina, biskupa z Hippony, jehož učení bylo a zůstane pro církev pramenem inspirace a mimořádného doktrinárního a duchovního bohatství. Ani nelze zapomenout na geniálního a bojovného spisovatele, jakým byl Tertulián.

3. Má návštěva katolické komunity v Tunisku, na Bílou neděli, svátek Božího Milosrdenství, si kladla za cíl utvrdit věřící v jejich křesťanských povolání a v jejich svědectví služby a bratrství uprostřed tuniského lidu. Během eucharistické oběti v tuniské katedrále jsem se mohl setkat s křesťany z celé země, kteří přišli vyjádřit spolu s Petrovým nástupcem společnou víru ve zmrtvýchvstalého Krista. Tato menšina vydává s odvahou a nadšením svědectví všeobecné Boží lásky uprostřed muslimských přátel, v zemi, která se vyznačuje otevřeností a tolerancí. Je to církev, která v situaci malého stáde zakouší nezištnost Božího daru a chce se o něj podílet se všemi tím, že vytváří bratrské svazky. Chtěl jsem povzbudit úsilí křesťanů ve prospěch člověka a všestranného rozvoje společnosti. V této souvislosti chci zde podtrhnout mlčenlivou a účinnou

úlohu tolika zasvěcených osob a mnoha laiků, kteří se velkomyšlně obětují ve službě nejchudším a nejvíce bezbranným. Skrze podporu člověka, zvláště nejslabšího, se šíří Boží něha a jasně ukazuje, že Bůh miluje všechny, bez rozdílu náboženství nebo národnosti.

Církev pak kromě toho, že hlásá díly solidarity evangelium lásky, se stará o to, aby vedla dialog s jinými kulturami. Prostřednictvím jejího výchovného úsilí, ve školství a při kulturní výměně, křesťanská komunita projevuje úctu, kterou má ke kultuře mužů a žen oné země. Tyto pojmy jsem zdůrazňoval již před deseti léty při setkání s mladými muslimy v Casablance, v Maroku.

4. Proto jsem zjišťoval s uspokojením, že v Tunisku již několik let zaujímaly a nadále zaujímají významné místo kulturní výměna a náboženský dialog mezi křesťany a muslimy. Tak spatřily světlo světa četné společné iniciativy; místa setkání podněcují soužití; tunišští muslimové a křesťané, kteří žijí v Tunisku, se podílejí na skupinách bádání a reflexe, jejichž práce jsou velmi oceňovány. Akademické výměny mezi tuniskou univerzitou Zaytouny a některými římskými univerzitami mají vyhlídky na další rozvoj. To všechno je v linii vytyčené 2. vatikánským koncilem, který v deklaraci *Nostra aetate* tvrdil: „Církev se dívá s úctou na muslimy, kteří se klanějí jedinému Bohu ... Jeho rozhodnutím se snaží podrobit celou duši ... Ježíše sice neuznávají jako Boha, ale uctívají ho jako proroka, cíť jeho panenskou

Matku Marii a někdy ji i zbožně zývají“ (č. 3).

Jak nepovzbuzovat takový plodný dialog? Kéž Bůh dopřává stále větší prostory setkání a bratrského sdílení ve službě člověka a ve stálém hledání božské pravdy. Jsem si jist, že plody takové vzájemné spolupráce budou přinášet dobrodiní všem.

5. Kromě křesťanské komunity v Tunisku, kterou z větší části tvoří věřící pocházející z Evropy a z jiných částí světa, jsem měl příležitost pozdravit i křesťany, kteří žijí v jiných státech Maghrebu: v Maroku, v Alžírsku a v Libyi. Při setkání s biskupy těch zemí jsem chtěl projevit každé jejich komunitě láskyplnou blízkost Petrova nástupce. Zvláště jsem myslel na více zkoušená křesťanská společenství v Alžírsku, kde se ještě s úzkostí očekává osvobození sedmi trapistů, kteří byli uneseni před třemi týdny. Jako během své cesty v září minulého roku do některých afrických zemí, chtěl jsem i oněm církevním komunitám předat poselství naděje Afrického synodu, který našel svůj výraz v apoštolské exhortaci *Ecclesia in Africa*.

V katedrále byla také přítomna delegace tuniských nekřesťanů; to dosvědčuje, že mnozí lidé v oné zemi, i když nepřijímají evangelium, udržují přátelské styky a váží si křesťanství a snad se i nějak zajímají o učení a činnost církve. Z tohoto hlediska byla návštěva Tuniska velmi důležitá. Stala se prvkem uskutečňování programu, vytyčeného církví 2. vatikánským koncilem, a také se stává prvkem přípravy na Velké jubileum roku dva tisíce.

Kartágské Madoně, patronce diecéze Tunis, svěřuji budoucnost křesťanských komunit v oné zemi severní Afriky. Kéž je Svatá Panna vede na jejich cestě k zmrtvýchvstalému Kristu, kéž je posiluje v hodině zkoušek a kéž je stále potěšuje mateřskou ochranou!

Liturgická čtení

1. čtení Sk 6,1-7

V těch dnech, když počet učedníků rostl, začali helénisté projevovat proti Hebrejům nespokojenost, že prý jejich vdovy jsou při každodenním podělování zanedbávány. Dvanáct (apoštolů) proto svolalo veškeré množství učedníků a řekli: „Nebylo by správné, abychom my zanedbávali Boží slovo a sloužili při stole. Proto, bratři, vyberte ze svého středu sedm mužů, kteří mají dobrou pověst a jsou plní Ducha a moudrosti, a my je ustanovíme pro tento úkol. My však se chceme nadále věnovat modlitbě a službě slova.“ Ten návrh se zalíbil celému shromáždění. Vyvolili tedy Štěpána, muže plného víry a Ducha svatého, dále Filipa, Prochora, Nikanora, Timona, Parmena a Mikuláše, proselytu z Antiochie. Postavili je před apoštoly, a oni na ně za modlitby vložili ruce. Boží slovo se šířilo stále více a počet učedníků v Jeruzalémě velmi rostl. Také velké množství kněží poslechovalo a přijalo víru.

2. čtení 1 Petr 2,4-9

Milovaní!

Přistupujte k Pánu, k živému kameni, který lidé sice odhodili, ale který je v Božích očích vyvolený a vzácný, a vy sami se staňte živými kameny pro duchovní chrám, svatým kněžstvím, které z podnětu Ducha přináší oběti Bohu příjemně skrze Ježíše Krista. V Písmě o tom stojí: „Hle, kladu na Sión kámen vyvolený a vzácný, kámen nárožní. Kdo v něj uvěří, jistě nebude zklaman.“ Vám tedy, protože věříte, přináší čest, ale těm, kdo nevěří, je to kámen, který lidé při stavbě odhodili, ale právě on se stal kvádrem nárožním, kamenem, na který se naráží, balvanem, přes který se klopytá. Narážejí na něj, protože odmítli přijmout víru. K tomu také byli určeni. Vy však jste rod vyvolený, královské kněžstvo, národ svatý, lid patřící Bohu jako vlastnictví, abyste rozhlašovali, jak veliké věci vykonal ten, který vás povolal ze tmy ke svému podivuhodnému světlu.

Evangelium Jan 14,1-12

Ježíš řekl svým učedníkům: „Ať se vaše srdce nechvěje! Věřte v Boha, věřte i ve mne. V domě mého Otce je mnoho příbytků. Kdyby nebylo, řekl bych vám to. Odcházím vám připravit místo. A když odejdu a připravím

(Pokračování na straně 7)

Myšlenka na neděli

CESTA, PRAVDA A ŽIVOT

Zamyšlení nad úryvkem J 14,1-12

Vezmu vás k sobě, abyste i vy byli, kde jsem já.

Dnes tě Pán očekává ve večeřadle. To, co dnes můžeš uslyšet z jeho úst, bude ti znít jako slova loučení. Ve skutečnosti připravuje své učedníky na jiný způsob své přítomnosti uprostřed nich a v každém z nich. To se týká i tebe. Ježíšovo loučení nemá vyvolat zármutek, ale naopak naplnit radostnou nadějí a jistotou. Věnuj mu proto něco ze svého času a vstup do večeřadla v tiché usebranosti.

Dnešní Ježíšovo loučení je vlastně shrnutím podstaty jeho radostné zvěsti: všechno, co udělal, všechno, co řekl, má jediný smysl a cíl: aby tě mohl *vzít k sobě a abys byl tam, kde je On*. Právě proto, že to přesahuje všechny tvé představy a všechno tvé pomyšlení, musíš se prozatím spolehnout na víru. Tvá víra ti bude skutečnou oporou, jestliže se změní v pevnou jistotu. Pokud pocítuješ strach a úzkost, neopíráš se o víru v Ježíšovo slovo, ale o své vlastní lidské představy a zkušenosti. Všechna tvá budoucí odvaha závisí na tom, zda na jdeš v sobě odvahu *uvěřit v Ježíše*.

Co to vlastně znamená? Znamená to, že i tvoje všechno jednání a konání, všechno, s čím se setkáš a co budeš prožívat, má svůj jediný mysl v tom, aby tě Ježíš *mohl vzít k sobě, abys byl tam, kde je On*. Ať se tu na zemi setkáš s čímkoliv, čeká tě zcela jinde než zde *místo, které ti Ježíš připravuje*. Kde je to místo? „*V domě mého Otce*.“

Zdá se ti to málo? Poděkuj Tomášovi, že našel odvahu, aby se přiznal i za tebe, že vlastně nevíš, kde to je a kudy se tam jde.

I v odpovědi na tuto otázku je shrnuta podstata Ježíšovy radostné zvěsti: *Já jsem cesta. Nikdo nepřichází k Otci jinak než skrze mne*. Ježíš jde k Otci nejen proto, aby ti připravil místo, ale také aby ti ukázal *cestu*, kudy se jde k Otci. Od chvíle, kdy začal svou lidskou existenci v panenském lůně své Matky, aby se mohl narodit jako jeden z lidí, podřídil se poslušně svým rodičům, představeným, žít, pracovat, starat se a strádat jako chudý řemeslník v opovrhovaném zapadákově, zapomínat na sebe a obětavě chodit a prokazovat dobro-

diní, po celou tu dobu ti způsobem svého pozemského života ukazuje *cestu k Otci*.

Proč právě tuto cestu? Protože Ježíš je také *pravda*. Abys mohl pochopit, *kam máš jít*, kdo je ten Otec, v *jehož domě je mnoho příbytků*, přišel ti Ježíš přiblížit jeho nekonečnou a nepostižitelnou velebnost, dokonalost a slávu v lidských rozměrech a s přijatelnou přesvědčivostí: „*Kdo vidí mne, vidí Otce*.“ Co tohoto *syna člověka* tak odlišuje od ostatních lidských synů? Je to jeho **dobrotivá láska** k lidem, která jej vede, aby nešetřil kroků a námahy při vyhledávání lidské bídy a utrpení, když *hledal, co bylo ztraceno, co zahynulo*, a vracel lidem zdraví, naději a radost, **mi-losrdná láska**, s níž se ujímá hříšníkům, aby je zbavil hříchů a satanské posedlosti, **vše-ostřívající láska**, v jaké se dává duším za pokrm, **vše-obětující láska**, která jej vystavila potupě, aby *zemřel za nás, když jsme byli ještě hříšníci*.⁽¹⁾

Takový je tedy Otec, který miluje do krajnosti, který miluje tak, že *vlastního Syna nešetřil, ale za nás za všechny ho vydal*.⁽²⁾

Chápeš už, jaká je to *cesta*? Je to cesta návratu k tvému existenciálnímu začátku, pro který jsi byl stvořen: abys byl *obrazem samého Boha, abys ses mu podobal*.⁽³⁾ Všechno to, v čem se můžeš Bohu podobat, ukazuje ti Bůh názorně na příkladu svého Syna, který se právě proto stal člověkem. Na této své cestě ti Ježíš zaručuje *život*. Ježíšův život je víc než tvoje zdraví a tělesná kondice. Ježíšův život překračuje hranice lidské smrti, která se ze zoufalého konce a zmaru mění na jeho cestě na bránu k životu bez hranic a bez mezí. *Tvé srdce se nemusí chvět úzkostí* ani tvář v tvář smrti, protože ona je jen jedním krokem na cestě, po které tvůj Pán šel před tebou k Otci a která i tebe přivádí na *připravené místo*.

To je víra, která tě může nejen zbavit úzkostí, ale která tě může uschnout, *abys dělal skutky, které činí Ježíš, dokonce ještě větší skutky*. Tvá víra tě má přivést na cestu, na které *nebudeš mluvit a nebudeš jednat sám od sebe*, ale tvé skutky bude *činit sám Otec*.

Připoj se k Pánu, živému kameni, abys i ty sám byl živý kámen, duchovní chrám, svatě kněžstvo, abys z popudu Ducha přinášel oběti Bohu příjemně pro Ježíše Krista.⁽⁴⁾

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Řím 8,32

⁽²⁾ J 3,16

⁽³⁾ Gen 1,26

⁽⁴⁾ Viz 2. čtení: 1 Pt 2,5

Práce je pro člověka

Člověk je mezi jiným proto obraz Boží, protože dostal od svého Stvořitele za úkol podrobit si Zemi a ovládnout ji. Když plní tento úkol, napodobuje jeden každý člověk činnost Stvořitele světa. Slova podrobte si zemi mají širokou závažnost. Vztahují se na všechna bohatství, která Země (a nepřímo celý viditelný svět) s sebou přináší a která mohou být lidskou činností objevenána a vhodným způsobem používána.

I když může vznikat dojem, že v průmyslovém procesu „pracují“ stroje, zatím co člověk je jen obsluhuje tím, že různým způsobem využívá jejich funkcí a podporuje je, pak nicméně platí, že průmyslový proces má za následek, že staví problém lidské práce do nového světla ... I v období stále intenzivnější mechanizované „práce“ zůstává člověk hlavním subjektem práce.

Technika mu práci ulehčuje, zdokonaluje ji, urychluje a zmnohonásobuje. Příznivě ovlivňuje kvantitativní zmnožování produktů práce a v mnoha případech

„Přenešte tedy svou radost a svou křesťanskou jistotu na své pracoviště! Povznete svého ducha a snažte své námahy před Bohem!“

Jan Pavel II.

také zlepšuje jejich kvalitu. Zůstává však pravdou, že v některých případech se technika může změnit ze spolupracovníka v protivníka ...

Práce pro člověka, a nikoliv člověk pro práci.

Práce jako proces, jímž si člověk a lidstvo podrobují Zemi, odpovídá onomu základnímu pojetí bible jedině tehdy, když v celém tomto procesu člověk osvědčuje a potvrzuje, že „panuje“. Není totiž pochyb, že práce má svou etickou hodnotu, která je bezprostředně a přímo spojena se skutečností, že ten, kdo ji provádí, je osobou, subjektem vybaveným vědomím a svobodou, který rozhoduje o sobě samém.

Jakkoliv je pravdou, že člověk je k práci určen a povolán, je tu především práce pro člověka, a nikoliv člověk pro práci. Z toho logicky vyplývá přednost subjektivní práce před prací objektivní. Smyslem práce, kterou člověk provádí, zůstává vždy sám člověk, a to i takové práce, která je všeobecně hodnocena jako nižší služebnost, jako práce monotónní, ba i opovrhovaná.

Práce může být různým způsobem zneužita proti člověku.

Práce je pro člověka a jeho lidství dobrem, protože prací se nejen proměňuje příroda a přizpůsobuje se potřebám člověka, ale také proto, že v ní člověk nalézá svou seberealizaci, že se svým způsobem stává „více člověkem“ ... Je známo, že práce může být různým způsobem zneužita proti člověku, že dokonce se může proměnit v trest nucené práce, jak tomu bylo v koncentračních táborech, že je možno z práce udělat prostředek na utiskování člověka a konečně že je možno využívat práce různým způsobem k vykořisťování pracujícího člověka. To všechno hovoří o morální povinnosti spojovat píli jako ctnost s takovým sociálním řádem, který umožňuje člověku, aby se prací „stával stále více člověkem“.

Tu je na místě připomenout jednu zásadu, kterou církev vždy prosazovala: zásadu přednosti práce před kapitálem. Tento princip se týká přímo výrobního procesu, pro který je práce hlavní hybnou silou, zatímco kapitál je pouze nástrojem nebo instrumentální příčinou.

Člověk je povinen prací také vůči svým bližním.

Všechny výrobní prostředky, od těch nejprimitivnějších až po ty ultramoderní, jsou konec konců zhotoveny člověkem za pomoci jeho zkušenosti a inteligence. Takovým způsobem vznikly i ty nejmodernější a nejsložitější: stroje, továrny, laboratoře a samočinné počítače. Tak všechno, co slouží práci, co představuje při současném stavu techniky její nedokonalejší nástroje, je plodem lidské práce ...

Je nutno tedy podtrhnout a zdůraznit primát člověka ve výrobním procesu a primát člověka před věcmi.

Není možno vlastnit výrobní prostředky bez práce; není možno je ani vlastnit jen z touhy po vlastnictví, neboť jediný motiv, který ospravedlňuje jejich vlastnění, ať už jde o majetek soukromý, veřejný nebo družstevní, je sloužit práci a umožňovat tak uskutečňování prvního principu v řádu vlastnictví: určení dobra k užítku všech a společné právo na jejich užívání.

Spravedlivá odměna za práci dospělého člověka musí být dostatečující.

Práce je povinností člověka, a to v několikanásobném smyslu toho slova. Člověk je povinen pracovat především proto, že mu to Stvořitel uložil, a dále proto, že to vyplývá z jeho lidské přirozenosti, která ke svému zachování a rozvoji vyžaduje práci. Člověk je povinen prací také vůči svým bližním, zvláště vůči své rodině, ale také vůči společnosti, k níž náleží, vůči národu, jehož je synem či dcerou, vůči celé lidské rodině, jejímž je členem ...⁽¹⁷⁾

Z toho vyplývá, že spravedlivost určitého socioekonomického systému a každopádně pak jeho správné fungování je nutno hod-

notit podle toho, jak je v tomto systému lidská práce přiměřeně hodnocena a odměňována.

...Spravedlivá odměna za práci dospělého člověka, který má odpovědnost za svou rodinu, musí být natolik dostačující, aby si mohl založit rodinu, živit ji a zajistit jí její budoucnost.

Sociální zhodnocení mateřské úlohy ženy.

Zkušenost nám potvrzuje, že je nutno se zasazovat o sociální zhodnocení mateřské úlohy ženy, o zhodnocení námahy, která je s ní spojena včetně potřeb dětí, které vyžadují péči, oporu a srdečnost, aby se mohla rozvíjet jejich osobnost ve vědomí odpovědnosti, mravnosti a hluboké mravní a náboženské i psychologické zralosti.

Jestliže je žena donucena nouzí, aby rezignovala na tyto své úkoly a kvůli výdělku pracovala mimo domov, je to nespravedlnost vůči blahu společnosti i rodiny, protože to odporuje nejdůležitějšímu poslání mateřství, nebo toto poslání přinejmenším značně ztěžuje. †

*Výňatky z encykliky
Laborem exercens*

Obnova církve začíná u chudých

Bývalý protestantský pastor o mariánské úctě

Přinášíme výňatky rozhovoru, který uskutečnil časopis „Famille Chrétienne“ 1. 2. 1996 s bratrem Ephraïmem. Jeho sekulární institut „Komunita blahoslavenství“ má 63 domy ve 24 zemích světa.

Společenství „Maria, Královna míru“ má za sebou dva roky činnosti. Sdružuje dnes 15 000 členů na všech kontinentech. Co je jeho posláním?

Bratr Ephraïm: 17. ledna 1994 jsem pocítil zřetelné volání Panny Marie. Požádala mě, abych shromáždil armádu lidí, kteří se zasvětili Panně Marii a budou intenzivně žít poselství Matky Boží z Medjugorje a mobilizovat pro ně další lidi. Okolnost, že byl uposlechnut hlas Matky Boží z Fatimy, změnila tvář světa. To mi připomíná Jericho: prostě uposlechnutí mělo nesmírné důsledky. Musíme žít poselství z Medjugorje.

Medjugorje je pokračování Fatimy?

Bratr Ephraïm: Zajisté. Matka Boží říká, že svět dospěl ke svému konci a může být zachráněn jen modlitbou a postem. Neříká nic jiného než: „Obraťte se a uvěřte evangeliu!“ Žádá v Medjugorje totéž, co požadovala ve Fatimě: dvakrát týdně půst, denní modlitbu růžence, měsíční svatou zpověď a časté přijímání eucharistie. To již dnes praktikují statisíce lidí na celém světě a je to mimořádné znamení naděje. Jestliže se v Medjugorje nehovoří o katastrofách – Panna Maria zde rozvíjí svou mateřskou starostlivosť – pak zde ono podmíněné z Fatimy „nebo bude pozdě“ opět slyšíme. Obraťte se nyní, jinak bude pozdě.

Jsem stále v kontaktu s vizionáři ve Rwandě, jejichž osudy podrobně sleduji. Během jednoho zjevení v Kibeho začala jedna z vizionářek plakat a bědovat, když řekla: „Vidím proudy krve.“ Nikoho to tehdy nevzrušilo. A bylo to právě Kibeho, kde satanské

násilí bylo nejkrutější. Panna Maria prolévá na více místech krvavé slzy. To je jasné a výmluvné znamení. Na co ještě chceme čekat, abychom se obrátili?

Jakým způsobem vstoupila Maria do vašeho života, aby z vás, dříve protestantského pastora, udělala katolíka, kterého někteří označují za „mariánského pobožníka“?

Bratr Ephraïm: Já jsem ji viděl.

Jaká byla?

Bratr Ephraïm: Nádherná. Bylo to v období, kdy jsem se cítil nejvíce protestantem. Poslední rok svých studií jsem strávil v Americe na jedné univerzitě. Našel jsem tam velmi intenzivní, na evangelijních hodnotách založený protestantismus. Katolicismus mě ani v nejmenším nepřitahoval. Byli jsme s přáteli na dovolené v jednom velkém rekreačním domě. Jednoho dne jsem se probudil časně ráno, posadil jsem se na posteli a přede mnou stála svatá Panna a Ježíš. Moje první reakce byla soustředit se na Ježíše. On však ukázal na ni a řekl: „To je moje Matka.“ Když se můj pohled setkal s pohledem Matky Boží, utonul jsem v moři něžnosti a vlídnosti a opět jsem usnul. Byla to zkušenost, kterou jsem mohl jen těžce přijmout. Celý rok jsem tomu nevěřil. Nebyl to snad zlý duch? Měl jsem nespočet teologických námitek proti Marii jako Prostřednici. Ale ta zkušenost mi zůstala přítomná a blízká. Když jsem pak Marii po roce skutečně přijal, byl jsem zcela přesvědčen, že ona je Bránou nebeskou. Skrze ni jsem pochopil, co je to společenství svatých a Eucharistie.

A nástupci apoštolů?

Bratr Ephraïm: To byl poslední bod, který mi působil těžkostí. Svatá Panna je, jak to vyjádřil Pégui, tělesný a duchovní tvor. Když jsem si ji zamiloval, pochopil jsem, že církev je tělesná skutečnost, ve které apoštolská poslušnost s jedním pastýřem je naprostou nutností. Maria, Svatý otec a Eucharistie jsou neoddělitelné skutečnosti. Všichni průkopníci našeho společenství dospěli ke katolicismu zjevením jedné z těchto skutečností.

Jak se jako bývalý evangelický pastor cítíte v katolické církvi, jejíž někteří členové tyto skutečnosti zsměšňují nebo je ignorují?

Bratr Ephraïm: Když mě kardinál Coffy přijímal do katolické církve, řekl jsem mu: „Přestoupil jsem ke katolicismu v době, kdy katolicismus sklouzává k protestantismu.“ Tento výrok mi způsobil mnoho nepřijemnos-

tí. Ale já ho opakuji, protože je pravdivý. Jménem několika protestantských pastorů, kteří nyní nastupují stejnou cestu, jakou já mám za sebou, mohu říci, že od katolické církve očekávají skutečnou liturgii, nikoliv „slavení večere“, církev, která představuje životní program a má smysl pro svaté. To, co je životně důležité, se někdy vyhazuje oknem.

Jakou máte dnes naději?

Bratr Ephraïm: Boží lid je si vědom svého povolání. Mnoho cestují a pozorují bohužel všude určitý výprodej církve. Ale Matka Boží probouzí svůj lid ... Obnova církve začíná od velkého počtu chudých. Matka Boží je matkou chudých, matkou milosrdenství. Žijeme v době milosrdenství. P. Maxmilián Kolbe řekl: „Matce Boží byl svěřen celý řád milosrdenství,“ protože žijeme v době všeobecné bída. Člověk trpí o mnoho víc, jestliže se odvrací od tváře něžného Otce. †

Přeložil -lš-

„Bože, kéž se všechno mé bytí stane tvou oslavou a kéž si nikdy nezoufám. Neboť jsem v tvých rukou a všechna síla a dobrota je jen v tobě. Zachovej mě ve své lásce, tak jako chceš, abych já zachoval v lásce ty druhé.“

Dag Hammarskjöld

Liturgická čtení

– pokračování ze str. 3

vám místo, zase přijdu a vezmu si vás k sobě, abyste i vy byli tam, kde jsem já. Cestu, kam já jdu, znáte.“ Tomáš mu řekl: „Pane, nevíme, kam jdeš. Jak můžeme znát cestu?“ Ježíš mu odpověděl: „Já jsem cesta, pravda a život. Nikdo nepřichází k Otci než skrze mne. Kdybyste znali mne, znali byste i mého Otce. Nyní ho už znáte a viděli jste ho.“ Filip mu řekl: „Pane, ukaž nám Otce – a to nám

stačí.“ Ježíš mu odpověděl: „Filipe, tak dlouho jsem s vámi, a neznáš mě? Kdo viděl mne, viděl Otce. Jak můžeš říci: „Ukaž nám Otce“? Nevěříš, že já jsem v Otci a Otec je ve mně? Slova, která k vám mluvím, nemluvím sám ze sebe; to Otec, který ve mně přebývá, koná své skutky. Věřte mi, že já jsem v Otci a Otec ve mně. Když nevěříte, věřte aspoň pro ty skutky. Amen, amen, pravím vám: Kdo věří ve mne, i ten bude konat skutky, které já konám, ba ještě větší bude konat, protože já odcházím k Otci.“ †

Matka a děti

Jakkoliv ta místa, která v Novém zákoně hovoří o Panně Marii, nejsou početná, každé z nich je velmi významné pro správné pochopení a docenění jejího postavení v dějinách spásy. Jedním z klíčových míst je scéna, kterou uvádí Janovo evangelium ve XX. kapitole. Maria se z vůle svého umírajícího Syna stala Matkou církve, a tím i matkou každého křesťana. Není tomu tedy tak, že by byla matkou jen těch, kteří si ji ve své osobní zbožnosti zvolili za matku. Její duchovní mateřství je pro každého pokřtěného tak samozřejmé a tak nezbytné, jako v tělesném řádu mateřství naší lidské matky. Bez ohledu na to, zda tento její existenciální vztah k našemu duchovnímu životu uznáváme nebo ne, zůstává skutečností, že Mariina mateřská péče a něha platí i nám, protože patří k jejímu poslání, k její přirozenosti.

Je pravdou, že naše duchovní postoje a zkušenosti jsou do jisté míry ovlivněny zkušenostmi z přirozeného života. Jsou lidé, kteří si až do stáří a do smrti uchovávají úctu a lásku ke své matce. Jsou si stále vědomi, že je to člověk, kterému vděčí za svůj život a za ty nezákladnější lidské hodnoty, které je provázejí po celý život. Mateřskou lásku a něhu nepokládají ani v dospělém věku za něco, čemu již odrostli.

Jsou lidé, kteří si až do stáří a do smrti uchovávají úctu a lásku ke své matce.

Jsou ale také lidské děti, které, jak dorůstají a „přerůstají“ své rodiče, mnohdy nerady snášejí, jestli mateřská péče trvá, pocítují to spíše jako něco nepřijemného. Mateřskou starostlivost pokládají za vměšování. Matka je pro ně staromódní.

Jistě, je řada oblastí, ve kterých matka není s to držet se svým dítětem krok, a to především v dnešní hektické době rychlého vývoje a překotných změn. Ale musíme si uvědomit, že v tomto ohledu v duchovním světě platí jiné dimenze. Všechn skutečný pokrok v oblastech tohoto světa představuje jen nepatrné krůčky směrem k nekonečné dokonalosti, kterou je Stvořitel a kterou ze všech tvorů v míře nejvyšší představuje právě Panna Maria jako nejdokonalější a nejkrásnější ze všech stvoření. Ale nejen to. V duchovním životě

neznamená zrození to, co se děje v životě přirozeném, kde se definitivně odděluje tělo dítěte od těla matky, ale právě naopak. Ve světě milosti znamená zrození napojení na zdroj milosti a toto životodárné spojení se pak v duchovním zraní stále více a více upevňuje a prohlubuje. Duchovně žít znamená být trvale napojen na zdroj věčného života, jehož je z Božího úradku Maria trvalou zprostředkovatelkou. Boží a Mariino dítě tedy nesměřuje k osamostatnění, ale k stále hlubšímu zvnitřnění vznešené závislosti na mateřské péči a lásce Zprostředkovatelky všech milostí.

Mariino dítě se nikdy nemůže stydět za tuto svou oddanost.

Kritériem tohoto stavu je dětiný vztah, vztah láskyplné důvěry a úplného spočinutí v Mariině mateřském lůně. Tak jako neubývá z její strany projevů skutečné mateřské péče a něhy, tak nemůže ani ze strany dítěte ubývat úcty a oddanosti. Mariino dítě se nikdy nemůže stydět za tuto svou oddanost a její projevy ani před druhými, ani samo před sebou. To, co může v přirozeném řádu připadat dospělému člověku jako něco, co se již vzhledem k věku »nehodí«, protože je to projev dětinskosti, to právě naopak je v duchovním světě projevem skutečné zralosti a vyspělosti.

Co je to dětinná důvěra? Je to především neotřesitelné přesvěd-

čení o její lásce a trvalé mateřské péči. Tak jako za svého pozemského života se Maria zcela zasvětila službě svému Synu, který byl jediným smyslem jejího bytí, stejně tak vykonává i vznešenou funkci svého duchovního mateřství. Každé její dítě, které má cenu života a krve jejího obětovaného Dítěte, je předmětem její nejlaskavější péče, která přesahuje všechnu lidskou představivost. Většina Mariiných obrazů ji představuje s dítětem v náručí. To je skutečně ten nejvýstižnější obraz její nejskutečnější funkce, kterou ustavičně vykonává od okamžiku, kdy počala z Ducha svatého a stala se až do skonání věků Matkou Slova i Matkou všech lidí. Pohled na takový její obraz nám připomíná, kde se nachází nejen její Dítě, ale kde se doopravdy nachází každý z nás: v láskyplné a bezpečné mateřské náručí.

Ve světě milosti znamená zrození napojení na zdroj milosti.

Dítě, které matka s takovou něžností objímá, ani v nejmenším nepochybuje o její láskyplné ochraně, která pro ně znamená dokonalé bezpečí. Toto vědomí je zdrojem opravdové radosti a trvalého pokoje.

Dětinná důvěra k matce také předpokládá, že přijímáme od ní všechno, čím nás zahrnuje, co od nás požaduje, před čím nás varuje. Co jiného jí při tom všem vede než láska k dítěti, pro které chce jen to nejlepší, a to je v tomto případě to nejvyšší dobro: abychom dosáhli úplného spočinutí v Bohu a patření na jeho tvář.

Její mateřství není jen nějaká duchovní imaginace. Jsme přece skutečnými údy jejího Syna, kterého Ona nejen porodila, ale kterého obětovala v chrámě i na Golgotě, když byla spoluúčastnicí jeho smrti pro záchranu našeho života, a poznala tak naši nesmírnou cenu v Božích očích. Její láska k nám jako k dětem splývá tak s láskou k jejímu Synu. Ty nejzářivější příklady lidských matek blednou před skutečností její mateřské lásky

a starostlivosti. Není matkou, která jen trpně čeká, až se na ni obrátím. Její trvalá mateřská péče není podmíněna tím, zda si ji uvědomuji nebo se jí dožádám. Pečuje, osvětluje, chrání, oslovuje. Volí k tomu nejrůznější cesty.

Naše úcta k Panně Marii se nemůže tedy omezit na pouhé uznání jejích předností a zásluh za dávno vykonaný čin ani na pouhý obdiv či následování ctností, jak je tomu v případě svatých. Úcta k Panně Marii – to je především bezvýhradné uznání existenciálního aktuálního vztahu dítěte k Matce, která je trvalou dárkyní a zprostředkovatelkou jeho života.

Její láska k nám jako k dětem splývá tak s láskou k jejímu Synu.

Že takto vyjádřený vztah mezi Marií a lidmi – jejími dětmi – není žádnou fantazií mariánských blouznivců, to máme doloženo v evangeliu. Je jistě správné opírat se především o Písmo svaté. Záleží ovšem na tom, zda budeme v Písmu hledat zdůvodnění své vlastní předchozí představy nebo domněnky, anebo budeme s otevřeností hledat ten nejhlubší smysl, který nám zjevené slovo může nabídnout.

Mateřskou péči a starostlivou pozornost, která je příznačná pro její vztah k lidem, poznáváme i z velmi stručných, nicméně výmluvných zpráv evangelia. Co udělala Maria, když porodila své Dítě? *Ovinula je plénkami a položila je do jeslí.* Uprostřed krajiny nouze udělala všechno, aby svému Synáčkovi zajistila všechno potřebné, protože tento věčný Bůh, skrze něhož všechno je stvořeno, stal se nepatrným dítětem, které se ve všem a zcela spoléhalo na Marii, svou panenskou Matku. Když pak po několika letech mládenec Ježíš *získal v tom, co je jeho Otce*, ona *jej s bolestí hledala*. Co jiného než mateřská láska a starostlivost jí diktovaly slova výtky. Řekla svému Synu zcela otevřeně, že ji způsobil bolest. A když se pak vrátili do Nazareta, a evangelista nám dosvědčuje,

že Ježíš své rodiče poslouchal, znamená to, že Maria také poroučela a poučovala, a kdyby bylo třeba, i opakovala, a to všechno podle hlasu svého mateřského srdce, které nesledovalo nic jiného než nejvyšší dobro svého Dítěte.

Řekla svému Synu zcela otevřeně, že jí způsobil bolest.

Jak pozorné je její srdce a jak je citlivě vnímavé pro každou lidskou potřebu, osvědčila v Káně, kde jsme svědky jejího mateřského „vměšování“ v roli prostřednice a přimluvkyně. Aby se dobrota a moc jejího Syna mohla skutečně projevit, spěchá k služebníkům a poučuje je, jak se mají zachovat. Ačkoliv nevěděli, co se chystá, tím, že se úplně spolehli na její slova, byli svědky prvního veřejného Ježíšova zázraku.

Její mateřské chování vůči nám je přímým pokračováním toho, co nám o jejím životě zapsali evangelisté. Jsou to stále tytéž projevy její mateřské úlohy. Od chvíle našeho křtu nás **ovívá plénkami** své mateřské péče a ukládá nás do bezpečí svého klína. **Živí nás** mlékem milosti a Tělem svého jednorozeného Syna. Když se její děti vytrhly z její náruče a zatloualy se, **hledá** je vytrvale s bolestí v srdci. Těm, které konečně najde, **ukazuje, jakou bolest jí způsobily**. Aby mohla dostát své mateřské povinnosti, **vychovává** své děti, říká jim a s potřebnou naléhavostí opakuje, co mají vyhledávat a čeho se mají varovat. A protože zná nejen jejich nouzi, ale i moc a lásku svého Syna, spěchá a **upozorňuje**, co je třeba udělat, aby mohl ukázat svou spásonosnou moc.

Tvrdit, že způsob, jakým se Matka Boží a Matka naše projevuje na nesčetných místech, kde se lidem zjevuje, neodpovídá tomu jejímu obrazu, jaký známe z evangelií, dokazuje naopak, že ji neznáme, že nedostatečně docenujeme skutečné poslání Panny Marie a redukuje ji na pouhou historickou osobnost. †

(dokončení příště)

Mariánské oázy

* Polsko *

Jasná Hora u Czenstochowé je hlavní poutní místo a polská národní mariánská svatyně. Již šest století zde působí řeholníci řádu sv. Pavla Poustevníka, kteří sem přišli z Mad'arska. Klášter založil v r. 1382 Ladislav z Opole. Předmětem úcty je milostný obraz Panny Marie, jehož původ není přesně znám. Roku 1429 se konala první pout'. V r. 1430 byl kostel vyloupen a obraz byl zneuctěn. V r. 1430-34 pod patronátem krále Vladislava Jagelonského byl obraz zrestaurován a nabyl dnešní podoby. Je namalován na původní desce z lipového dřeva 120,2 x 81,6 cm. Tato událost měla za následek podstatné zvýšení přílivu poutníků. V roce 1673 dala rodina Dalczyńských postavit kapli P. Marie, kde byl obraz umístěn a opatřen stříbrnou oponou. Obraz byl v 17. století dále vyzdoben a opatřen vzácnými rouchy a korunkami. Od poloviny 17. století je zdejší Madona nazývána Královnou Polska, které jí zasvětil král Jan Kazimír Wasa (1656).

Poutě sem přicházely nejen z celého Polska, ale i ze sousedních zemí, z Čech, Moravy, Slezska a Ruska. Než polský král Jan Sobieski vytáhl k Vídni proti Turkům, vykonal pouť na Jasně Hoře. V polovině 17. století byl klášter a kostel opevněn hradbami a stal se Mariánskou pevností (Fortalitium Marianum). Hradby dal strhnout r. 1813 car Alexander I. Od obléhání Švédy, které bylo r. 1655 vítězně odraženo, nazývá se Jasná Hora Vítěznou Horou a stala se symbolem národní nezávislosti a náboženské svobody. 8. 9. 1717 korunoval biskup Kryštof Szembek z Chelmsku obraz korunami, které věnoval papež Klement XI. Po uloupení korunek byla r. 1909 korunovace obnovena korunkami Pia X. V době rozdělení Polska (1795–1918) a v době nacistické okupace (1939–45) byla Jasná Hora duchovním centrem a hlavním městem Polska bez vlastního státu.

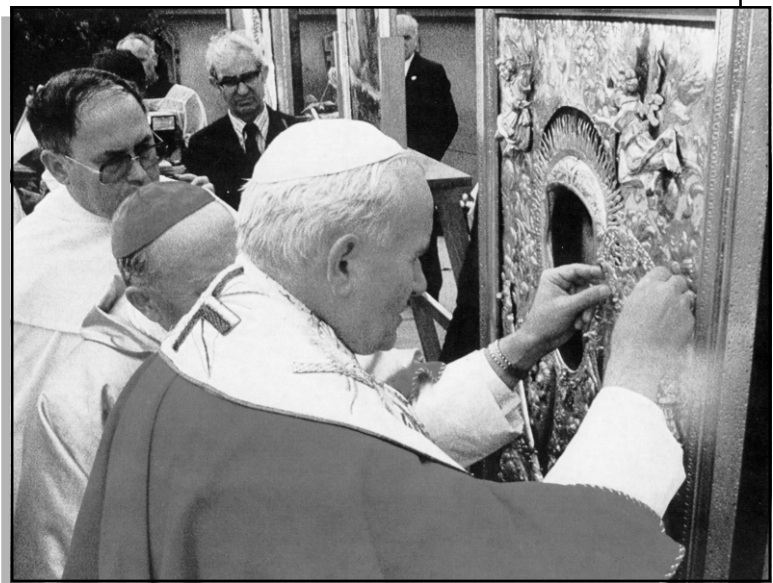
V r. 1946 bylo zde Polsko slavnostně zasvěceno Neposkvrněnému Srdci Panny Marie. V r. 1956 zde složilo Polsko slavnostní slib, jehož autorem byl kardinál Wyszyński. Byl to současně začátek velké nověny před 1000. výročí kristianizace Pol-

ska. R. 1966 pak bylo Polsko znovu slavnostně odevzdáno Panně Marii, která byla navíc prohlášena za Matku církve. V letech 1979, 1983 a 1987 zde vykonal pouť papež Jan Pavel II. O rozvoji poutní aktivity tohoto místa svědčí tato čísla: R. 1682 při oslavách 300letého jubilea bylo na Jasně Hoře 140. 000 poutníků. Při slavnostní korunovaci 1717 200. 000. R. 1883 při 500. jubileu přišlo 500. 000 poutníků. V prvních letech po 2. světové válce přicházelo na Jasnou Horu ročně 1 mil. poutníků, v 70. letech již více než

2 mil. v současnosti je to kolem 4 mil., z čehož 15–20 tis. jsou poutníci ze všech zemí světa. Na Jasnou Horu se konají náročné pěší poutě ze všech míst Polska. (Nejdelší trasa je 600 km a trvá 18 dní.) Hlavní poutě se konají 3. května (P. M. Královna Polska), 15. srpna, 26. srpna (P. M. Czenstochowska), 8. září a 12. září.

S rostoucí úctou se rozrůstal i objekt na Jasně Hoře o historicky a umělecky cenné budovy. Patří k nim gotická mariánská kaple, jejíž balkon s oltářem byl přestavěn r. 1904 a 1978, barokní chrám Sv. Kříže, původně gotický, barokizován 1692–95. Dnešní věž vysoká 106 m byla dokončena r. 1906. V klášterním celku jsou obzvláště cenné rytířský sál (1647), refektář (1650) a knihovna (1736–39). Křížová cesta na místě původních hradeb byla postavena 1900–1913. Autorem je St. Szyller. Noclehárna pro poutníky byla dokončena r. 1912. Nejnověji je vybudován poutní dům Jana Pavla II. V klášteře je pokladnice – muzeum votivních darů, které byly Jasně Hoře věnovány od 15. století. V areálu je také lékárna, manželská a psychologická poradna a tiskárna s nakladatelstvím. †

-/š-

Chudoba, čistota a poslušnost

– cesty k obnově

Evangelijní rady

Známe tři evangelijní rady: chudobu, panenství (panictví) a poslušnost. To jsou (jenom) rady, říkáme si, nejsou to žádná přikázání, jen doporučení, při nichž záleží na svobodném rozhodnutí jednotlivce. A tak jsme je velkodušně přenechali příslušníkům řádů a řeholí, kteří si zvolili za svůj cíl usilovat o dokonalost, a proto jsou pro ně závazné. I my kněží se jim rádi vyhýbáme. Smýšlení, např. pokud jde o chudobu, měli bychom sice mít, ale slib chudoby jsme neskládali.

„**Neboť toto je vůle Boží: vaše posvěcení**“ (1 Sol 4,3).

Vlastně by námi měl koncil silně otfást svým požadavkem (LG 39): *Proto všichni v církvi, ať už patří k hierarchii, nebo jsou jí vedeni, jsou povoláni ke svatosti podle apoštolských slov: »Neboť toto je vůle Boží: vaše posvěcení« (1 Sol 4,3).* Mezitím jsme si ovšem nejdříve požadavek koncilu změkčili (raději stavíme naše požadavky vůči církvi). Měli bychom ale mít tolik odvahy, abychom se zeptali přímo Ježíše: Myslíte tak, že tvoje rady jsou jen pro několik vyvolených, nebo pro nás všechny? Zkusme si na tuto otázku odpovědět.

Na počátku tomu tak nebylo.

Zdá se, že tři evangelijní rady chudoby, čistoty a poslušnosti odpovídají na trojí žádostivost lidského srdce, ony touhy, které

majetku, touha po rozkoši a touha po moci. Apoštol Jan říká, že to, po čem dychtí oči a na čem si člověk zakládá, nepochází od Otce, ale ze světa (srov. 1J 2,16).

Začněme bezženstvím, které v podobě kněžského celibátu stojí nyní pod křížovou palbou veřejného mínění. Vraťme se k jeho původu. Ježíš mluvil před farizeji a před učedníky o rozluce manželství a poukázal na praxi, která byla na počátku. Na počátku to tak nebylo. Bůh stvořil člověka jako muže a ženu a chtěl, aby se spojili v manželství. *Co Bůh spojil, člověk nerozlučuj.* Když učedníci vyslovili námitku, vrátil se k tomuto tématu: *Někteří nežijí v manželství, protože jsou k tomu od narození nezpůsobilí, jiní nežijí v manželství, protože je nezpůsobilými učinili lidé; a někteří nežijí v manželství, protože se ho zřekli pro království nebeské. Kdo to může pochopit, pochop* (srov. Mt 19,3–12).

Tam, kde zmizí víra v tajemství křesťanského manželství jako viditelného znamení Boží smlouvy s lidem, ztrácí i celibát svůj životní prostor.

To může budít dojem, jakoby to byli spíše jen jednotlivci, kteří to mohou pochopit. Ale my jsme svědky toho, že ani svátost manželství, toto podle Pavla veliké tajemství, není pochopeno. „Je to zřejmě tak, že v době, kdy se ztratil smysl pro tajemství a kdy slábně víra, nechápe se ani nerozlučitelnost křesťanského manžel-

ství, ani smysl křesťanského panenství a panictví⁽¹⁾.“ Jisté to není žádná náhoda, že kritika celibátu je synchronizována s takřka celosvětovou krizí manželství a rodiny. „Tam, kde zmizí víra v tajemství křesťanského manželství jako viditelného znamení Boží smlouvy s lidem, ztrácí i celibát svůj životní prostor. A kde zmizí celibát, ztratí se i smysl pro tajemství křesťanského manželství⁽²⁾.“ Ale jsou-li kořeny této nemoci společné, pak asi i posvěcení může být jedině společné.

... dal svůj život za své přátele ... (J 15,13).

Je tomu tak: Manželství potřebuje panenství a celibát potřebuje manželství. „V každém křesťanském manželství musí být v tomto smyslu panenství a v každém celibátu musí být láskyplný svazek. Věrnost jednoho žije z věrnosti druhého a oba žijí z věrnosti toho, který *zůstává věrný, i když my jsme nevěrní* (srov. 2 Tim 2,13)⁽³⁾.“

Proč se rozpadá tolik manželství? Ne snad proto, že by partneři měli málo lásky, nýbrž spíše proto, že mají příliš velká očekávání. Žádný člověk nemůže toho druhého dokonale uspokojit. To může jedině Bůh. A člověk žijící mimo manželství bude jen deformovaným obrazem lásky, nebude-li mít své tajemství: snoubenecky-manželskou lásku ke Kristu a k církvi. „*Žije zde jako na svatbě*“⁽⁴⁾.“

Láskynejhodnější člověk, jaký kdy žil a který se z lásky stal člověkem, Ježíš Kristus, zůstal svobodný a *dal svůj život za své přátele* (J 15,13). Sebeobětování, to je synonymum manželského aktu stejně jako smrt z lásky. Celibát bude o to naléhavější, čím více bude křesťanství a církev v pokušení osvojit si bludný obraz světa⁽⁵⁾. Nejsme právě svědky tohoto pokušení?

Jakou sílu má láska!

V lednu t. r. vyprávěl jeden britský novinář v rozhlasu svůj vlastní příběh. Při ztroskotání jednoho plavidla severně od Sumatry plavali on a jeho snoubenka 20 hodin v moři. Asi po 10 hodinách plavání zpozoroval, že jeho přítelkyni docházejí síly. Otočil se k ní a zavolal: „Geo, jak doplaveme na břeh, tak se vezmeme!“ Vydržela ještě jednou 10 hodin právě pro tento slib, jak byli oba nakonec přesvědčeni. Jakou sílu má láska! A jestliže již lidská láska je schopna nadlidského, o co více zmůže Boží láska v nás, ať už v celibátu nebo v manželství. Je to přece láska bez konce!

Blahoslavení chudí ...

Není v tom něco z františkánské romantiky, když slyšíme: blahoslavení chudí? Věčně veselý bratr táhne s písní a bez starostí krajem a velebí paní Chudobu. Ve skutečnosti se jedná o radikální boj proti vlastnění. Nepřiznáváme si to, ale je to opravdu tak, že my lidé blahobytné společnosti jsme v žádostivosti po majetku ztratili svou svobodu. Potřebujeme tak mnoho, spotřebováváme tak mnoho, a přece jsme frustrováni. V čem to je?

Kristus chudobu neidealizoval, ale byl sám chudý. Při jeho narození ho jeho matka neměla kam položit, při svém putování nevěděl často, kam složí svou hlavu (Mt 8,20). Na konci svého života musel být pohřben do cizí-

nás vystavují nebezpečí, že ztratíme svou svobodu. Je to touha po

ho hrobu. A tato chudoba mu nebyla vnučena, právě naopak. *On, který byl bohatý, stal se chudým, aby nás svou chudobou obohatil* (srov. 2 Kor 8,9). A tak k němu všichni nacházeli cestu, slepí, ochrnutí, malomocní a posedlí a chudým se zvěstovalo evangelium, protože právě oni jsou otevření a svobodní pro radostnou zvěst.

... a přece jsme mnohem chudší ...

My dnes nejsme chudobní, a přece jsme mnohem chudší. Blahoslavení chudí... chudí v duchu..., kteří jsou chudí před Bohem. Kdo jsou ti chudí? Chudý je hříšník, člověk, který se odloučil od Boha, který jediný je dobrý, chudý je marnotratný syn. Ale chudým před Bohem je teprve tehdy, kdy si to přizná a bez příkras předloží Pánu svůj politování hodný stav. Pak mu může být pomoci. „*Odpouštějí se ti hříchy. Vezmi své lůžko a jdi*“ (Mk 2,9). Jsme nemocní, kteří od lékaře požadují jen narkotika. O vyléčení skutečných kořenů naší choroby nám nejde. Jen zřídka se obracíme na Boha, abychom vyhledali pomoc, zapíráme své nemoci, své hříchy. Dokonce přímo před ním, Zákonodárcem, tvrdíme, že někdy můžeme jednat proti jeho příkazům, a odvoláváme se při tom na svobodu našeho svědomí. Ale toto svědomí, které by mělo být ozvěnou jeho hlasu, nám předává jen zkomolená slova.

Chudoba vyžaduje především pokoru ...

Chudoba před Bohem tedy vyžaduje především pokoru. Chudoba je pokora a pokora je správné sebehodnocení před Bohem. Podle Řehoře Naziánského je chudoba v duchu zřeknutí se svého lidského ducha. Chudoba je pokorné přiznání: Bože, buď milostiv mně hříšnému. Neboť před

Bohem jsme všichni vždy žebráci (M. Luther).

My jsme chudobu často idealizovali, stylizovali a oduševňovali. Ale Kristus požaduje od svých následovníků realismus a radikalismus. „*Kdo neopustí všechno, co má, nemůže být mým učedníkem*“ (Lk 14,33). Musíme se stát nemajetní a ne posedlí touhou po majetku, pak získáme svobodu. I onu svobodu *opustit všechno, abychom následovali Ježíše*.

Stali jsme se bohatí, a tím často tvrdí. To platí nejen o jednotlivcích, ale i o církvi kolem nás. Snad se bude muset stát církev opět chudou, ztratit své zabezpečení, svůj aparát, své objekty... stát se skutečně nemajetnou. To by nebylo to nejhorší, co nás může potkat, spíše by to byla šance k obrácení, které zatím stále oddalujeme.

„Skrze utrpení se naučil poslušností“

Třetí rada evangelia, která nás má přivést k posvěcení, je poslušnost. Je protiváhou první a poslední viny, stojí proti neuhastitelné lidské touze po moci, která ovládla již první lidi a přivedla je k pádu. Chtěli být jako Bůh. Pak přišel Syn a žil zde na zemi pravý opak. „*Zapřel sám sebe, ponížil se a byl poslušný až k smrti, a to k smrti na kříži*“ (Fil 2,8).

On, Pán a Zákonodárce, se podrobil zákonu i těm časovým zvyklostem svého národa, obřizkou počínaje a placením chrámové daně konče. „*Když se naplnil čas, poslal svého Syna, narozeného z ženy a podrobeného zákonu, aby vysvobodil ty, kteří byli pod zákonem*“ (Gal 4,4n). Farizeové jej nazývali rušitelem zákona a někdy se i dnes tvrdí, že Ježíš byl proti zákonu. Ale to není pravda. Spíše sám prohlásil: „*Nepřišel jsem zrušit zákon, ale naplnit*“ (Mt 5,17).

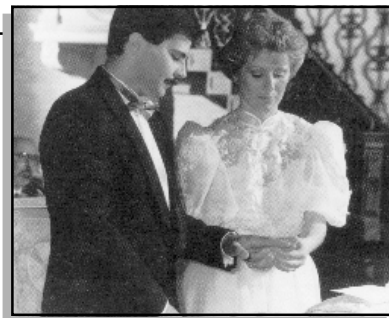
Poslušnost znamená bezmocnost. Protože člověk tak baží po moci, vzdal se Všemohoucí své moci. Nechal se nakonec spoutat, bít, bičovat a ukřižovat. Když ho velekněží a zákoníci vyzývali, aby sestoupil s kříže, aby v něho mohli uvěřit, nepohnul se. Pro Ježíše, milovaného Syna, platilo jen jediné: splnit vůli Otce s božskou věrností až do posledního dechu. Tak dokonal své dílo a člověk byl zbaven své viny, viny neposlušnosti.

Stal se poslušným až k smrti, a to k smrti na kříži ...

Stal se poslušným. Budme upřímní: Nespočívá právě v tom rána církve, kterou všichni trpíme, počínajíc Svatým otcem? Máme poslouchat církev, neboť *kdo vás slyší, mne slyší* (Lk 10,16), řekl Pán. Ale kdo ještě dnes poslouchá církev? Nechci nikomu křivdit. Ale jsou požadavky, které dnes často utlmativně klademe církvi, skutečně v duchu evangelia a v duchu chudobného Krista? Nejedná se konec konců o boj o moc? A dosáhneme tak obrácení v církvi, jestliže budeme kus po kuse brát zpět, co jsme slíbili, a zaostávat v následování Krista? Nepřízůsobujeme se více tomuto světu, než Pánu, který se s námi ztotožnil? Tyto otázky bychom neměli smetat se stolu.

Poslušnost je spojena s utrpením ...

Zajisté, poslušnost je spojena s utrpením. V listu Židům stojí ta jedinečná věta: *Ačkoliv to byl Syn, naučil se poslušnosti z utrpení, jímž prošel ..., když skrze utrpení učinil dokonalým původce jejich spásy* (srov. Žid 2,10; 5,8). To je božský kontrast. Syn, který usiloval jen o vůli Otce a jehož pokremem bylo plnit jeho vůli, se nakonec musel ještě jednou »učit« poslušnosti. A ta bezejmenná smrt na kříži a všezničující smrt znamená dokonání Božího plánu. Že

je tomu skutečně tak, dokazuje nám velikonoční slavnost.

Jestliže je to řečeno o *původci naší spásy*, neplatí to snad i pro nás? Že totiž jeden každý z nás i církev jako celek se musí **utrpením učit poslušnosti**, a dosáhnout tak utrpením spásy? Že vytrpěná poslušnost se stává požehnaním? Poslušný může před světem vypadat jako hlupák. „*Nebudu takový blázen...*“ říká emancipovaný člověk. Ale Pavel nám říká, že Boží bláznovství je moudřejší než lidé. Poslušný je vysvobozený, spasený. Kdo zapře své vlastní já a své mocenské nároky, získává život ve svobodě. †

Překlad -lš-

Neštěstí tohoto světa, bída tohoto času nespočívá v tom, že je tolik nevěřících, nýbrž v tom, že my věřící jsme jen tak průměrní křesťané.

MODLITBA A MEDITACE

Tys otevřel oči našich srdcí, abychom poznali, že Ty jsi ten jediný Nejvyšší mezi nejvyššími, Svátý mezi svatými. Ty ponižuješ pýchu domýšlivých a maříš úklady pohanů, pozvedáš ponížené a domýšlivé ponižuješ. Obohacuješ a ochuzuješ, vydáváš na smrt i obdařuješ životem. Jsi jediný dobrodinec duchů a Bůh všech tvorů. Nahlížíš do propastí, bdiš nad lidskými skutky, pomáháš těm, kdo jsou v nebezpečí, a zachraňuješ zoufalé. Ty jsi Stvořitel a Pán všech duchů. Rozmnožuješ národy na zemi a ze všech jsi vyvolil ty, kteří Tě milují skrze Ježíše Krista, Tvého milovaného služebníka. Skrze něho jsi nás poučil, posvětil a vyvyšil. Prosíme Tě, Hospodine, buď naším pomocníkem a ochráncem. Přispěj těm z nás, kteří jsou v soužení, nad poníženými se slituj, sklíčené pozdvihni, ukáž se prosícím, nemocné uzdrav. Ty v Tvém lidu, kteří bloudí, uveď na správnou cestu. Nasýt' lačné, vysvobod' naše vězně, posilni bezmocné, utěš bázlivé. Ať poznají všechny národy, že Ty jediný jsi Bůh, Ježíš Kristus že je Tvůj služebník a my, Tvůj lid, ovce Tvé pastvy. Milostivý a plný slitování, odpusť nám naše hříchy a nepravosti, poklesky a nedbalosti! Nepočítej hříchy svých služebníků a služebnic, nýbrž nás očist' očistou své pravdy a veď naše kroky, abychom žili v čistotě srdce a činili, co se líbí Tobě. Ano, Hospodine, ukaž nám svou tvář a dej nám pokoj! Ať nás Tvá mocná ruka střeží a Tvé rameno ať nás ochrání před každým hříchem i před těmi, kteří nás nespravedlivě nenávidí. Dej svornost a pokoj nám i všem obyvatelům země, jako jsi dal našim otcům, když k Tobě volali ve víře a v pravdě. Ty jediný nám můžeš prokázat tato i ještě větší dobrodiní. Tebe velebíme, skrze vele-kněze a ochránce našich duší Ježíše Krista, skrze něho buď Tobě sláva a moc nyní i po všechna pokolení až na věky. Amen.

*Klement I. papež,
(konec 1. století, 3. nástupce sv. Petra).*

Úmysly Apoštolátu modlitby na květen 1996

Úmysl všeobecný:

AŤ NA PŘÍMLUVU P. MARIE VŠECHNY ŽIVÉ SÍLY FARNOSTI SPOLUPRACUJÍ NA STÁLE NUTNÉ DUCHOVNÍ OBNOVĚ.

Církev jako celek se dělí na jednotky – často podle území – kterým říkáme diecéze: jejich pastýřem je biskup, nástupce apoštolů. Diecéze se skládá z farností. Ty na počátku nebyly: vytvořily se s rostoucím počtem věřících a s růstem diecézí. Tridentýský koncil zkonso-lidoval vnitřní organizaci církve, založenou na farnostech. Tento stav přetrvává dodnes.

Zde můžeme pozorovat důležitost farností. Mimo církev neexistuje na světě žádná jiná síť, která by byla srovnatelná s farnostmi, diecézí a církví, jak co do všeobecnosti, tak co do funkčnosti. Aby církev byla živá, jete dy třeba, aby farnosti byly zdravé, živé a aby se obnovovaly. Živé síly farnosti jsou rozličné. Na prvním místě je to duchovenstvo, tj. farář a jeho nejbližší spolupracovníci. Právem se říká – a zkušenost to potvrzuje – že svatý kněz vytvoří dobrou farnost, zatímco prostřední kněz vytvoří farnost skomírající. Dále je třeba považovat za živé síly farnosti četná seskupení laiků, která kvetou všude a namnoze i v našich farnostech: jsou to např. katolická akce, fokolarini, stoupeni neokatechumenátu, charismatické obnovy, atd. Mezi ně patří i apoštolát modlitby. Je to ještě něco jiného, než na co jsme dosud zvyklí, totiž obětování modliteb a prací na úmysl Sv. otce. Apoštolát modlitby je právě ve službě farnosti a pro službu farnosti. Snad se o tom také někdy něco dovíme.

Aby všechny živé síly farnosti spolupracovaly na nutné duchovní obnově, to je dnes naléhavý příkaz doby. Proč?

1) Duchovní obnova nebyla nikdy tak naléhavá jako nyní, kdy jsme zahlcováni vědeckotechnickými informacemi a pokrokem. Ty však mají sklon k bezuzdnému konzumu, k vyhrocování konfliktů ať už etnických, sociálních nebo rasově ideologických, či k pohrdání posvátným darem života a k podceňování rozdílu mezi bohatstvím a chudobou. Většina normálních lidí patří spíše mezi oběti praktického materialismu, než abychom je za něj činili odpovědnými. Zdá se, že duch praktického materialismu ovládá scénu světa, a to od masmédií až po pracoviště, od ves-

nic až po okrajové čtvrti velkoměst, ba až po křehké jednotky rodin.

2) Druhým důvodem upřímné spolupráce živých sil farnosti je to, že jediné taková farnost je schopna zajistit rovnocennou protiváhu ve složité společnosti, kde na sebe působí různorodé vlivy. Z toho se zrodilo organizování pastorační činnosti, aby všechny živé síly farnosti pracovaly společně. Velký důraz Sv. otce na nutnost nové evangelizace směřuje ke stejnému cíli.

Může vyvstat otázka o „přímluvě Panny Marie“. Bezprostřední odpověď by mohla vyplynout ze skutečnosti, že se jedná o májový úmysl a květen je v katolické církvi tradičně zasvěcený mariánské účtě. Avšak to není ani jediný, ani hlavní důvod. Podstatné je to, že Maria je Matkou církve a jejím vzorem. Druhý vatikánský koncil o tom říká: „Blahoslavená Panna pro důstojnost a úkol božského mateřství, které ji spojuje se Synem Vykupitelem, a pro své zvláštní úkoly a milosti je také vnitřně spojena s církví. Už sv. Ambrož učil, že Bohorodička je vzorem církve ve víře, lásce a dokonalé jednotě s Kristem.“

Rozličná hnutí ve farnosti mohou z jedné strany velmi obohatit duchovní život – když pracují společně a koordinovaně. Ale z druhé strany mohou působit i destruktivně, kdyby každý chtěl pracovat na svou pěst anebo kdyby mezi nimi vznikla nezdravá rivalita.

Velmi prospěje přečíst si 12. kapitolu z listu sv. Pavla korintským křesťanům. Církev je tam představována jako mystické tělo s velkou rozličností údů a činností, které všechny spolupracují ke slávě Otcově a pro dobro nesčetných bratří a sester. A k tomu nás vede i májový úmysl. †

(Podle Massimo Taggi, S. J.)

FATIMA - Měsíční příloha světla

CHYBÍ

Nad dopisy čtenářů

Když se před nedávnem objevily ve sdělovacích prostředcích zprávy o nemoci šílených krav na britských ostrovech, nezavdalo to nikomu důvod k protestům, že se nám sdělují zprávy z cizích zemí, které se nás netýkají. Naopak, do televize docházely dotazy, zda infekce cizích krav neohrožuje nějakým způsobem naše zdraví a naše životy. Pokud jde o tělesné zdraví, máme se na pozoru, a jestliže nejsme hazarděři, jsme raději opatrnější.

Zdá se, že pokud jde o zdraví v oblasti duchovní a náboženské, jsme si mnohem jistější a bezstarostnější. Kdykoliv se objeví na našich stránkách zpráva o „nemocích“, které se šíří v církvích v sousedních zemích, vždy se najde čtenář, který se domnívá, že by se o tom nemělo psát, protože se nás to netýká. Jestliže se pak objeví konkrétní příklad, že ani my nejsme proti nebezpečným „novotám“ imunní, ihned se dožadují pisatelé větší ohleduplnosti a tolerance.

Ujistíme naše čtenáře, že pro někoho šokující a larmující zprávy ze sousedních církví nejsou ničím vzdáleně exotickým. Můžeme konkrétně doložit, že přesně stejný scénář plánovitěho vnitrocírkevního rozvratu byl nastartován i v českých a moravských diecézích. Sledování a odhalování jeho postupu u sousedů je pro nás nezbytné. Publikovat informace je třeba už proto, že někteří lidé

mohou být do těchto akcí vtaženi „bona fide“, při své dobré vůli.

Pokud pak jde o ohleduplnost a toleranci, ta se projevuje podobně jako v oblasti tělesného zdraví. Jestliže milujeme člověka a děláme všechno pro jeho zdravý život, tak právě proto musíme být naprosto rozhodní v odhalování a přemáhání nemoci, která jej ohrožuje. Odmítání nemoci neznamena v žádném případě odmítání člověka, stejně pak zdraví nikoho z nás nezávisí na tom, že my je pokládáme za dosud obdivuhodně skálopevné. Ten, kdo nás upozorní na nebezpečný symptom, nedělá to ani z nepřátelství ani z neshášenlivosti, nýbrž nám prokazuje bratrskou službu.

Redakce Světla

Kdo pozval lisovčičky?

Pan František Maliňák nám poslal tento text, zveřejněný v 8. ročníku sborníku *Naše Válašsko*, kde na str. 73 stojí:

Svědomitá práce Tenora Foltyňského o Janu Sarkandrovi (Bl. Sarkander, 1920) vyvrací důkladně možnost účasti Jana Sarkandra na nešťastném vpádu, jako by on sám pomoc vyjednával, a proto byl za ní odpovědný.

„L. P. 1620 dne 11. a 12. febr. jsouc škůdcové tázání, seznali:

Matyášek Sadlo (od Lwowa 12 mil) seznal, že nejvyšší jejich kapitán jest nějaký pan Kleczkowski byl, rotmistrové pak jeden pan Kalinowski, druhý pan Laho-

císařský komorník. A mezi nimi jmenovali nějakého pana Alexandra (vysoký pan a tlustý) a druhý byl Kobczianski, malý pan, má ryšavé vlasy, přísahu jim činíce, že jich provedou bezpečně, žádný z nich nezhyne, k dobrému kusu chleba a k službě dobré. Což že tak učinili, namluviti se dali, devět korouhví dobrých a devět k ničemuž nic, v sumě okolo dvou tisíc všech. Mezi tím žádného lidu více že za nimi netáhne, nýbrž hejtman krakovský po nich s lidem jeda, že oni před ním dnem i nocí horami ujíždějíce, drahně v cestě jich uhynulo, když pak z Polště vyjžděli, tehdy také tři kostely katolické že vyrabovali, poroučejíce jim jejich pánové tak učiniti, jak v Polště, v Slezku i na Moravě ...“

Stejně vypovídali i další lisovčiči.

Pozvání tedy přišlo z Vídně a přinesl je císařský komoří, který přijel v doprovodu 40 jezdců.

Je skutečně otázkou, jak to, že v celém sporu, který byl před rokem tak živý, nebyl tento závažný dokument citován. †

„Pane, nedovol mi chodit kolem krásy stvořených věcí nevšímavě. Stvořil jsi svět tak krásný a denně nám dáváš příležitost, abychom skrze pozemskou krásu zakoušeli nadzemský jas tvých darů. Dej mi takové okamžiky, kdy zakusím to vyšší, co je za hranicí mého vědění a mé síly. Dopřej mi, abych věci nejen znal, ale abych k nim zaujal také správný vztah, který se dotkne mého nitra, protože ve věcech mám poznávat tvé dary, které mi přinášejí radost. Dej mi schopnost, abych se dokázal radovat z tvých darů, i když je nevlastním právě já sám.“

Pavel Hašek

V soudní knize města Lipniku se dochoval zápis o výslechu 5 lisovčičků na útrpném právu, před které byli postaveni z rozkazu helfštejnské vrchnosti pana Jiřího Bruntálského z Vrba. K výslechu došlo 11. a 12. února 1620, tj. asi týden po vpádu kozáků do země. V zápise stojí:

dowski, třetí Pruszimski, čtvrtý Zawadczki a pátý Rusinowski, kteréhož ten Matyášek pacholek jest.

Způsobem pak takovým do země vtrhli: Když z Uher se zase vrátili do Polska do nějakého Miechowa, tehdy že přijel ve čtyřiceti koních, kterýž se jmenoval

Žena bez povolání

Napsali jí do průkazu: bez povolání

Slzy mi hrkly do očí:

Tak tady stojí: bez povolání, a při tom je to ta nejpotřebnější bytost.

Starat se jen o ty druhé – to bylo její povolání každický den:

od časného rána až dlouho do noci

myslela jen na dobro těch druhých.

Manželka, matka, domácí služebnice,

copak to nezahrnuje všechna povolání?

Jako kuchařka všech oblíbených jídel,

jako pekařka, zvláště když se někam jede,

jako chirurg, když je tříska v prstu,

jako rozhodčí při sporech a svárech,

jako barvíř starých kabátů a košil,

jako finanční génius, zvláště, když je kasa prázdná,

jako naučný slovník, který má všechno znát,

jako švadlena na opravy ponožek a prádla,

jako neúnavná vypravěčka pohádek,

jako ochránkyně domácího klidu,

jako doktor panenek a dekorátér,

zahradník, prادلena a ka-deřnice:

bezpočet titulů bych mohla vypočítat,

však škoda papíru:

O ženách, které Bůh stvořil jako požehnání,

usoudil tento svět, že jsou bez povolání.

Autor neznámý

CELÁ STRANA CHYBÍ

**Strahovští premonstráti vás zvou
v neděli 26. 5. 1996 v 15.00 hod. do
BAZILIKY NAVŠTÍVENÍ PANNY MARIE
NA SVATÝ KOPEČEK,**

**kde bude olomoucký arcibiskup
Mons. Jan Graubner slavit mši
svatou na poděkování za návštěvu
Sv. otce Jana Pavla II. v Olomouci**

PĚŠÍ POUŤ SVATO- JÁNSKÁ

se koná při pochodu
Praha–Prčice v sobotu
18. května 1996. Vychá-
zí se: z nádraží Votice
(25 km), z nádraží Stře-
zimíře (22 km), nebo z ji-
ných míst, a to v době
od 8.00 do 11.00 hod.

V Prčici u kostela od 12.00 hod. služba
mládeže, prohlídka kostela, pobožnost
a mše sv. v Prčici v 15.00 hod. a v Sed-
ci v 18.00 hod.

Křesťanskou mládež zve a informace po-
dává Klub mladých, 257 91 Sedlec–Pr-
čice, tel.: 0302/942 08.

Pochod Praha–Prčice je největším jedno-
denním pochodem na světě. Je to pěší
pouť konaná vždy v sobotu kolem svát-
ku sv. Jana Nepomuckého. V kostele
v Prčici je kniha, do které se návštěvní-
ci zapisují už od roku 1968. Každý ná-
vštěvník dostane pamětní razítko.

SOUROZENCI ČERNÍ A EVANGELIZACE – Na 90 vystoupení měli v uplynulém
roce čtyři mladí sourozenci Černí (ve věku od 13 do 20 let) z Prostějova – Jan Sarkander,
Kateřina, Antonín a Vojtěch. Ve svých vystoupeních doprovázených vlastním zpěvem, z nichž
asi polovina byla provedena jako pásmo scének „Desetiletí duchovní obnovy národa“, hráli
divadelní scénky o českých svatých nebo scénky s jinou náboženskou tematikou. Účinkovali
nejen ve své salvatoriánské farnosti v kostele sv. Petra a Pavla v Prostějově, ale i na různých
místech Moravy, a pravidelně v kapli sv. Jana Sarkandra v Olomouci. Na řadu vystoupení byli
pozváni do Čech. Zajímavé bylo pro ně nastudování scénky o svatě Zdislavě, kterou si pro me-
zinárodní kongres esperantistů v Olomouci nacvičili v esperantu (bez znalosti tohoto jazyka.)

POZVÁNKA PRACOVNÍ SKUPINY PPR

Pracovní skupina PPR, Polní 3, 639 00
Brno pořádá pod záštitou otce biskupa
Mons. Vojtěcha Cikrleho 18. 5. 1996 od
9.00 do 15.00 hod. v Brně v sále konzis-
toře Petrov 2

INFORMATIVNÍ SETKÁNÍ

všech, kdo se v brněnské diecézi zabý-
vají **přípravou snoubenců na manžel-
ství a poradenstvím v oblasti přiroze-
ného plánování rodičovství** (všech me-
tod přirozeného plánování rodičovství).
Prosíme o zprostředkování informace
o této akci těm, kdo se danou problema-
tikou ve vaší farnosti zabývají.

Z důvodu zajištění pracovních materiálů
vás prosíme o odeslání návratky, případ-
ně korespondenčního lístku na adresu:

**Pracovní skupina PPR, Polní 3, 639 00
Brno.**

Těšíme se na Vaši aktivní účast.

*dr. Lázníčková
za Pracovní skupinu PPR*

**Arcibiskupské gymnázium a Městský
úřad v Kroměříži pořádají pod záštitou
Arcibiskupství olomouckého
a Okresního úřadu v Kroměříži**

II. FESTIVAL DUCHOVNÍ HUDBY ve dnech 10. – 12. května 1996

Program:

pátek 10. 5. 1996

– 17.00 hod. **Slavnostní zahájení** mši
svatou otcem biskupem Josefem Hrdlič-
kou (chrám sv. Mořice)

– 19.30 hod. – **I. festivalový koncert**
(chrám sv. Mořice)

sobota 11. 5. 1996

– 10.00 hod. – **II. festivalový koncert**
(chrám sv. Jana)

– 19.00 hod. – **III. festivalový koncert**
(Sněmovní sál Arcibiskupského zámku
v Kroměříži)

neděle 12. 5. 1996

– 10.30 hod. – **Slavnostní zakončení**
mši svatou (chrám sv. Mořice) se
společným zpěvem všech sborů

Na festivalu účinkují sbory církevních škol
z Prahy, Brna, Ostravy, Hradce Králové,
Plzně, Jihlavy, Bohosudova, Letovic, Oder,
Kroměříže a kroměřížské Církevní koncer-
vatoře (sbor i orchestr).

Všem, kteří znali sestru Marii Skořepo-
vou z Prahy, dlouholetou pracovníci v bý-
valém SKM a později katolickou aktivist-
ku, která pro svoji činnost strávila něko-
lik roků ve vězení, oznamujeme, že si ji
Pán povolal k sobě 14. března 1996 ve
věku 85 roků.

Prosíme všechny, kteří sestru M. Skořepo-
vou znali, a její přátele, aby na ni pa-
matovali v modlitbách.

Dne 10. května 1996 se uskuteční
v 17 hod. v Centru dětských odborných
zdravotních služeb na Žerotínově nám. 4/6
(„Bílý dům“) v 6. poschodí

SETKÁNÍ KOLEGIA KATOLICKÝCH LÉKAŘŮ V BRNĚ.

Na programu je téma „**Problematika
drogové závislosti a seznámení
s aktivitami nadace Podané ruce**“.

Ve dnech 5. – 9. 6. 1996 se koná v Praze

EVROPSKÝ KONGRES KATOLICKÝCH LÉKAŘŮ.

Brněnské kolegium se sejde opět 11. 10. 1996.
Na setkání bude hovořit MUDr. Marian
Mráz na téma **Alternativní medicína.**

BARTHOLOMEUM PARDUBICE POŘÁ- DÁ TYTO ZÁJEZDY:

LURDY, PAŘÍŽ, NEVERS – 27. 5. – 5. 6. 1996,
7 noclehů, 4 večeře, cena 6 800,- Kč

MEDJUGORJE – u příležitosti 15. výročí
počátku zjevení 21. 6. – 27. 6. 1996, 4 noc-
lehy, ubytování v soukromí, cena 1 770,- Kč

**Kontakt: Bartholomeum CK, Benedettiho
497, 530 03 Pardubice, tel.: 040/218 91**

Na vyžádání zašleme podrobné informace.

MARTA VONDRÁKOVÁ
Křesťanská cestovní kancelář
MISIE

751 03 Brodek u Přerova č. 46
tel.: Přerov 0641/941 80

**LA SALETTE–VADUZ–LUZERN–ŽENEVA–CHA-
MONIX**

Plná penze v La Salettě.
Termín: 12. – 17. 6. 1996
Cena: 4 996,- Kč

LURDY – ŽENEVA – MONTE CARLO
Plná penze v Lurdech.
Termín: 18. – 24. 7. 1996; 30. 7 – 5. 8. 1996
Cena: 5 962,- Kč

LURDY – FATIMA – MONACO – ŽENEVA
Plná penze v Lurdech a Fatimě.
Termín: 2. – 13. 7. 1996
Cena: 9 896,- Kč

POUTNÍ MÍSTA BELGIE, NĚMECKA, FRANCIE
Termín: 21. – 27. 6. 1996; 13. – 19. 8. 1996
Cena: 5 995,- Kč

VELKÁ POUŤ DO MEDJUGORJE
Termín: 20. – 25. 5. 1996; 23. – 28. 9. 1996
Cena 1 895,- Kč + 27 DM

5. neděle velikonoční 5. 5. – Sk 6,1–7

Mechanické setrvávání v tom, co už je zaběhnuté, dává pocit jistoty. Bůh nás ale občas volá ke zcela novým krokům – jako apoštolů v Jeruzalémě. Nechám se jím vyvést ze svých zvyků?

Pondělí 6. 5. – Jan 14,26

Někdo si připadá hloupý, neschopný, mnohem méně vzdělaný než druzí. Jiný zase chytrý, zcela soběstačný, mohl by učit druhé. Ale Ježíš říká: „Duch svatý vás naučí.“ Jak? Nejrůzněji: skrze Ježíšovo slovo, skrze liturgii, skrze učení církve, skrze slova pastýřů, ale také skrze životní situace, modlitbu, naše vnitřní zkušenosti. Problémem není, kde mne bude učit, ale zda se nechám vyučovat.

Úterý 7. 5. – Jan 14,27–29

Protože je Otec „větší“, má Ježíš kam jít ve chvíli, kdy ho svět odmítá. Protože Ježíš a Otec „jedno jsou“, není pochyb o tom, že Otec Ježíše přijme. Ježíš přišel do lidské bída, tedy ke mně, do mé bída. A já s Ním (a jen s Ním!) mohu vykročit k Otci, který i mne přijme.

Středa 8. 5. – Jan 15,1–5

Jsem schopen žít sám ze sebe – jako větvička ulomená od kmene a ponořená do vody. Ale plody nebudou. Je čas udělat revizi: podívat se na to, oč mi jde, na čem mi záleží v životě nejvíce. A zjistit, z čeho k tomuto čerpám sílu, z čeho žiji. Vlastní práci a snahou se mohu i udřít. Ale jen skrze Ježíše mohu udělat něco, co má platnost i v Božím království.

Čtvrtek 9. 5. – Jan 15,9

Starosti, únava, vlastní neschopnost, hříchy, bída světa, nemohoucnost ... to je náš denní chléb, to je pravda o nás. A do toho zní Ježíšovo slovo. Zamíloval si mne. Přijmeme v tichu tuto větu zcela osobně za vlastní. A potom se znovu rozhlédneme po svých starostech, únavě, neschopnosti ... Pokud jsme větu evangelia skutečně přijali, uvidíme vše v novém světle. Pokud jsme ji ale jen četli, ozve se obvyklé: „Ano, ale ...“ A naše bída bude vypadat stále stejně.

Pátek 10. 5. – Jan 15,16

Další rána naší skepsi. Zkus říkat tváří v tvář této větě Písma: „Jsem Bohu k ničemu, nic nedokážu, nic neumím, nemá smysl, co dělám ...“ Půjde to? Opravdu to vydržíš říkat a tady tvrdit, že se Ježíš spletl?

Sobota 11. 5. – Žalm 100 (99),3

Nejsem dokonalý. A druzí teprve ne. Kolik znám křesťanů, kteří dělají Bohu ostudu! A přeci: je-li Izrael lid Hospodinův, jeho ovce, které On pase, čím spíš my – církev, synové, tajemné tělo Kristovo, lid Boží. My všichni! Až ti to dojde, přijde radost ...

Neděle 5. května 5. neděle velikonoční	– 1. čt.: Sk 6,1–7 Ž: 33 (32),1–2.4–5.18–19 2. čt.: 1 Petr 2,4–9 Ev.: Jan 14,1–12	odp.: 22a
Pondělí 6. května nez. pam. sv. Jana Sarkandra	– 1. čt.: Sk 14,5–17 Ž: 113B,1–2.3–4.15–16 Ev.: Jan 14,21–26	odp.: 1
Úterý 7. května férie	– 1. čt.: Sk 14,18–27 Ž: 144,10–11.12–13ab.21 Ev.: Jan 14,27–31a	odp.: srv. 12a
Středa 8. května nez. pam. P. Marie, Prostřednice všech milostí	– 1. čt.: Sk 15,1–6 Ž: 121,1–2.3–4a.4b–5 Ev.: Jan 15,1–8	odp.: 1
Čtvrtek 9. května férie	– 1. čt.: Sk 15,7–21 Ž: 95,1–2a.2b–3.10 Ev.: Jan 15,9–11	odp.: srv. 3
Pátek 10. května férie	– 1. čt.: Sk 15,22–31 Ž: 56,8–9.10–12 Ev.: Jan 15,12–17	odp.: 10a
Sobota 11. května férie	– 1. čt.: Sk 16,1–10 Ž 99,2.3.5 Ev.: Jan 15,18–21	odp.: 2a

Breviář pro laiky

Uvedení do první modlitby dne:	NE	PO	ÚT	ST	ČT	PÁ	SO
	5. 5.	6. 5.	7. 5.	8. 5.	9. 5.	10. 5.	11. 5.
Antifona	518	1708	518	1653	518	518	518
Žalm	783	786	784	783	785	786	784
Ranní chvály:							
Hymnus	518	1708	518	1653	518	518	518
Antifony	587	828	843	858	874	890	906
Žalmy	813	828	843	858	874	890	906
Kr. čtení a zpěv	587	1710	594	1362	601	604	607
Antifona k Zach. kantiku	588	1361	595	1362	601	604	607
Prosby	588	1711	595	1655	601	604	607
Záv. modlitba	588	1361	595	1362	602	605	608
Modlitba během dne:							
Hymnus	519	519	519	519	519	519	519
Antifony	519	519	519	519	519	519	519
Žalmy	518	833	849	863	879	895	911
Krátké čtení	589	592	596	599	602	605	608
Záv. modlitba	588	592	595	599	602	605	608
Nešpory: SO							
Hymnus	517	517	1714	517	1362	517	517
Antifony	585	590	838	853	868	884	609
Žalmy	808	823	838	853	868	884	916
Kr. čtení a zpěv	586	590	1717	596	1363	603	609
Ant. ke kant. P. M.	586	590	1361	597	1363	603	610
Prosby	586	590	1718	597	1664	603	610
Záv. modlitba	588	588	1361	595	1362	602	612
Kompletář	1238	1242	1247	1250	1254	1257	1260
							1238

Novinky

MCM

Knihy si můžete objednat na adrese:

Matica cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

**ŽIVOT SV. BISKUPA A MUČEDNÍKA
JOSAFATA KUNCEVIČE**
O. Evžen Kozanevič OSBM

(obj. č. K 2893)

Kniha vychází právě v době, kdy si připomínáme čtyřsté výročí uzavření unie mezi západní a východní Církvi (Brest-litevská unie, 1596), která dala vznik řeckokatolické Církvi. Jednou z nejznámějších obětí a zároveň prvním oficiálně prohlášeným svatým mučedníkem tohoto sjednocení byl sv. Josafat Kuncevič. Tato kniha je překladem jeho prvního ukrajinského životopisu, napsaného v r. 1902, který čerpá z klasických pramenů o životě sv. Josafata.

Životopis je psán prostým jazykem, přístupným lidem všech vrstev. O jeho kvalitě a popularitě svědčí to, že byl na Ukrajině vydán v r. 1994 již potřetí a také překládán do různých jazyků.

Kéž tato kniha přispěje k pochopení problematiky východní Církve v době sv. Josafata i dnes a kéž pomůže snahám o sjednocení celé Církve!

Brož., 128 stran, 32,- Kč

Objednávání Světla

od 5. 3. 1996

Světlo si lze objednat na adrese:

Matica cyrilometodějská
s. r. o.

EXPEDICE

Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Složenka s udanou cenou předplatného do konce roku 1996
Vám přijde v první dodávce Světla.

Nezapomeňte uvést svoji úplnou zpáteční adresu!

Zájemce o předplatné ze Slovenska prosíme, aby se obrátili na Agentúru LUX (adresa je uvedena v tiráži), která Vám dá instrukce a zašle složenkou na zaplacení.

Matica cyrilometodějská s.r.o.
EXPEDICE
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1

Odesílatel:

Novinové výplatné

Postovně úvčroavno

SVĚTLO – týdeník Maticy cyrilometodějské. S církevním schválením vydává a tiskne Matica cyrilometodějská v Olomouci v nakladatelství Maticy cyrilometodějské s.r.o. Olomouc. Šéfredaktor Josef Viček. Adresa redakce a administrace: Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1; telefon a fax 068/52 228 03. Registrační značka MK ČR 7225. Podávání novinových zásilek povoleno Oblasťní správou pošty v Ostravě č.j. 2363/93-P/1 ze dne 23. 8. 1993. Objednávky výtulje administrace týdeníku. Administrace pro Slovenskou republiku: Agentura Lux, Distribučia tlač, Zvonová 21, 969 01 Banská Štiavnica; podávanie novinových zásilek povolené SR, š. p. ZSRP Bratislava, č.j. 3228-OPP zo dňa 27. 12. 1994. Prohlášení redakce: U článků o tzv. soukromých zjeveních, k nimž se doposud církevní autorita nevyjádřila (jako Litmanová, Medjugorje aj.) se podřizujeme konečnému usudku církve. Nevyžádané nezveřejněné příspěvky nevracíme.